

**Проф. др Стеван Шоџоров,
Правни факултет, Нови Сад**

Од друштва са ограниченом одговорношћу ка друштву неограниченог ризика?

Резиме

У овом раду аутор разматра значај законског прописивања минималне вредности основног капитала друштва са ограниченом одговорношћу за заштити интереса поверилаца и усвојење напори на тржишту. На основу изнетих аргумената аутор закључује да не би требало снижавати сада утврђену минималну вредност ипо капитала од 5000 САД долара у динарској вредности на симболични износ од 10 еура, како је ипо предложено новим Нацртом Закона о привредним друштвима, већ би досадашњу вредност требало одржати или ипо могућности и повећати. Ипак због јачања гарантне функције основног капитала друштва према повериоцима, аутор сматра да улози у друштво не би смели бити у раду и услугама, како се у поменутом Нацрту предлаже, већ само у новцу и стварним и другим правима имовинског карактера. Уколико би се предложена решења еволутивно усвојила, она би, ипо уверењу аутора, битно умањила правну сигурност на тржишту и значајно угрозила интересе поверилаца друштва са ограниченом одговорношћу.

Кључне речи: друштво са ограниченом одговорношћу, основни капитал, предмети улога, Нацрт Закона о привредним друштвима.

1. Уводне напомене

Опште је познато да је друштво са ограниченом одговорношћу, за разлику од свих других типова друштава, како трговачког, тако и грађанског права, која су се вековима уобличавала кроз праксу, једино настало као вољна креација законодавца. Оно је произашло из “главе законодавца“, као што је, по легенди, Атина произашла из главе Зевса.¹⁾ То се десило у Немачкој 1892. године, доношењем Закона о друштвима са ограниченом одговорношћу. Било је то у време у којем је акцијско право већ увелико било потпуно изграђено, а у више земаља и успешно кодификовано.

Мада производ законске конструкције, друштво са ограниченом одговорношћу, као нови тип трговачког друштва, је врло брзо у пракси широко прихваћено и постало је веома омиљено. Исто тако брзо се овај нови облик трговачког друштва ширио Европом. За тридесетак година од настанка, овај облик друштва је практично прихваћен у скоро свим земљама на европском континенту. Једино у Великој Британији (и англоамеричком правном кругу) нови облик трговачког друштва није прихваћен у континенталном облику, већ се остало на само донекле сличном облику друштва, који је познат под именом *private company limited liability*, односно *private company limited by shares*.

Какав циљ је пред собом имао немачки законодавац и на основу чега је нови тип трговачког друштва стекао изузетну популарност? Већ у време доношења Закона о друштвима са ограниченом одговорношћу старе форме друштава лица, посебно јавног трговачког друштва и класичног командитног друштва, већ су увелико почеле да губе на својој атрактивности, како због потреба бржег повезивања заинтересованог капитала, делимичног или потпуног одвајања капитала од пословођења, заступања и непосредног радног ангажовања у друштву, тако и због неограничене одговорности чланова за обавезе друштва. Насупрот томе, стајало је акционарско друштво као правно компликовано и скуп организациони облик у којем су многи односи уређени принудним прописима. То су, пре свега, прописи у вези са оснивањем, обавезним органима, строго формалном поступку одлучивања, годишњим билансом, јавношћу рада и многи други. Такви прописи одговарају већим друштвима, која прикупљају капитал великог броја лица и имају променљиво чланство, па су принудни заштитни прописи сврсисходни. Таква, велика друштва могу с лакоћом да поднесу и све трошкове који су скопчани са компликованом структуром акционарског друштва и заштитним прописима који се на њих примењују. Али, оваква регулатива није одговарала мањим друштвима, са мањим бројем чланова, који се желе ангажовати у вођењу друштва и који имају односе међусобног поверења, али ипак не желе преузети неограничену и солидарну одговорност за обавезе друштва, због чега ниједан облик друштва лица не долази у обзир.²⁾ Због тога се јавила истинска потреба за новим обликом друштва капитала

1. Wiedemann, Gesellschaftsrecht, München, 1969., с. 219.

2. Упор. Hueck, Gesellschaftsrecht, München –Berlin, 1965., с. 225.

који би био знатно еластичнији и мање формалан од акционарског друштва, и који би омогућавао уношење одређених персоналних момената у унутрашњу структуру друштва, у складу са односима који постоје између његових чланова. Исто-времено, то је требало да буде организациони облик који би ограничавао ризик оснивача односно чланова на њихове улоге односно уделе у друштву и ослободио их одговорности за обавезе друштва. Излаз је нађен у друштву са ограниченом одговорношћу.

Принципи на којима се друштво са ограниченом одговорношћу том приликом законски уредило, постали су трајни темељи на којима овај облик трговачког друштва постоји и функционише у Европи и многим другим земљама више од сто година.

Овај облик трговачког (привредног) друштва је, у свом континенталном облику, прихваћен и у праву и у пракси југословенских земаља још пре Првог светског рата, затим у Југославији између два рата, као и Југославији после реформи привредног законодавства из 1988. године, односно у СРЈ после доношења Закона о предузећима 1996. године. Друштво са ограниченом одговорношћу, у свом континенталном виду, представља, дакле, део правне традиције у нашој земљи и важан део права привредних (трговачких) друштава.

У овом тренутку, у оквиру ширег преиспитивања нашег привредног законодавства, сачињен је у оквиру Министарства за привреду и приватизацију Републике Србије почетни Нацрт Закона о привредним друштвима, који има амбицију да замени важећи Закон о предузећима из 1996. године. Мада се очито ради о сировом тексту који ће морати претрпети велику редакцијску прераду, у њему су садржана бројна решења која већ сада захтевају озбиљну расправу и критику стручне јавности. Међу таква спадају и решења која се односе на друштво са ограниченом одговорношћу. Овом приликом указаћемо само на нека од њих.

2. Основни капитал друштва

Друштво са ограниченом одговорношћу је, без обзира на извесне персоналне карактеристике, несумњиво друштво капитала. Отуда централну улогу у њему имају основни капитал, улози на основу којих се он формира, као и удели који на основу њих за сваког члана друштва настају.

Каква је улога основног капитала друштва са ограниченом одговорношћу и у чему је смисао његовог постојања?

У стручној литератури нема никаквих дилема да основни капитал има три кључне функције.

Прва и свакако најважнија функција основног капитала је да служи као својеврсни гарантни фонд за повериоце друштва. У тој својој функцији основни капитал друштва са ограниченом одговорношћу је замена за непостојање личне одговорности чланова за обавезе друштва.³⁾ Код друштава лица основни капитал управо због тога и не постоји као посебна категорија, јер се у улози гарантног

фонда за обавезе друштва налази цела имовина неограничено одговорних чланова. Отуда се друштвима лица прати само вредност капиталних удела чланова и вредност имовине друштва. Па ипак, при постојању адекватне вредности основног капитала, повериоци најчешће нису сигурнији када имају чланове који одговарају за обавезе друштва (код друштава лица) него када постоји гарантни капитал друштва у облику основног капитала (код друштава капитала).⁴⁾

Друга важна функција основног капитала друштва са ограниченом одговорношћу је у томе да представља имовинску вредност рачунског карактера помоћу које се одређују удели свих чланова друштва, и тиме њихови члански односи у друштву, тј. права и обавезе које у друштву имају. То се чини довођењем у везу вредности улога, и на њима насталих удела, са вредношћу основног капитала. Отуда је удео у основном капиталу истовремено и кључ за одређивање удела у друштву као чланства, тј. као скупа права и обавеза сваког члана.

Трећа функција основног капитала друштва са ограниченом одговорношћу је да послужи као почетна имовина за пословање друштва након његовог оснивања. Ова функција, међутим, за разлику од прве две, нема принципијелни, већ практични карактер.

Како се према овим функцијама основног капитала односи Нацрт Закона о привредним друштвима? У члану 110. овог нацрта је предвиђено да “новчани део основног капитала друштва с ограниченом одговорношћу не може бити мањи од 10 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан плаћања, по члану друштва“.

Већ на први поглед је јасно да се оваквим решењем две од три функције основног капитала не уважавају, и то његова функција гарантног фонда за повериоце и његова функција почетне имовине за рад друштва.

Који су разлози довели до оваквог решења? Јавности је учињен доступан један став према којем се овакво решење оправдава потребом подстицања оснивања друштава са ограниченом одговорношћу, која су “по правилу типичне породичне форме друштава“, па је основни капитал друштва у односу на постојеће норме Закона о предузећима, требало “значајно смањити“.⁵⁾ И даље, тврди се да се овим не дира у правну сигурност трећих лица која послују са друштвом, “пошто основни капитал и иначе, ма колики био, није нарочита гаранција за повериоце друштва“, а “повериоци се не штите капиталом друштва већ солвентношћу друштва и ограничењем свих исплата члановима друштва пре обезбеђења интереса поверилаца“.⁶⁾

Са оваквим ставом се никако не можемо сложити.

3. Упор. нпр. Rowedder, Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung, München, 1997., с. 179.

4. Pleyer, Pesch, Gesellschaftsrecht, Tübingen-Düsseldorf, 1975., с. 91.

5. Васиљевић, Основна полазишта и начела нацрта Закона о привредним друштвима, Право и привреда, бр. 1- 4/2004., с. 14.

6. Ibidem.

Пре свега, тврдња о породичном карактеру друштва са ограниченом одговорношћу, чак и ако би била тачна, ирелевантна је са становишта процене да ли вредност основног капитала друштва треба законски утврдити у реалној или симболичкој висини. Чланови друштва нису ни мањег ни већег имовинског капацитета због тога што се са другим члановима друштва налазе или не налазе у родбинским односима. Исто тако за повериоце друштва чињеница да се чланови друштва налазе у међусобним родбинским односима не представља никакву додатну гаранцију. Узгред буди речено, нека истраживања која су до сада рађена (истраживања су, додуше била парцијалног карактера) не оправдавају тврдњу да су друштва са ограниченом одговорношћу “по правилу” породична друштва. Напротив, број таквих друштава се јавља у релативно малом постотку у нашој пракси.

Друго, не може се никако прихватити ни мишљење да је свођење минималне вредности основног капитала друштва на симболички износ од 10 еура било потребно да би се подстакло оснивање друштава са ограниченом одговорношћу. Напротив, од свих привредних друштава која су се основала од 1996. године наомамо, скоро сва су основана у форми друштва са ограниченом одговорношћу. Број ортачких друштава и командитних друштава заједно се процењује на неколико десетина у целој земљи. Слична је ситуација и са акционарским друштвима која су настала новим оснивањем, а не у поступку приватизације. Према томе, друштво са ограниченом одговорношћу је била убедљиво најпривлачнија форма привредног друштва за скоро све осниваче и није им при томе била никаква препрека законски прописана минимална висина новчаног дела основног капитала од 5.000 САД долара, у динарској противвредности. Напротив, добар број оснивача је одмах при оснивању уплаћивао цео прописани износ, не користећи се законском могућношћу да део минималне вредности новчаног дела основног капитала уплати у року од две године од дана уписа друштва у регистар.

Посебно је неодржив став да се снижавањем минималне вредности основног капитала друштва на симболичан износ од 10 еура не дира у правну сигурност трећих лица која послују са друштвом “пошто основни капитал и иначе, ма колики био, није нарочита гаранција за повериоце друштва”. Напротив, под једнаким осталим условима, овакво снижавање минималне вредности основног капитала на симболичан износ угрожава правну сигурност трећих лица која са друштвом послују. Основни капитал јесте значајна гаранција за повериоце друштва и то у теорији привредних (трговачких) друштава до сада није било спорно. Он је значајна гаранција за повериоце друштва, најпре, због тога што представља одређену, тачно утврђену имовинску вредност коју чланови друштва морају да унесу у имовину друштва. Пошто се ради о новчаном делу основног капитала то је у питању реална вредност која улази у имовину друштва и не може се вредносно деформисати кроз евентуалну неадекватну процену вредности предмета улога (као што то може бити случај код неновчаних улога). Као таква, реална вредност, основни капитал представља сигурну основу у имовини друштва за намирење поверилаца. Поред тога минимална вредност основног капитала је изузетно значајна за повериоце

друштва и због тога што се вредност основног капитала друштва увек налази у билансној пасиви. Тиме се обезбеђује да друштво не може никада исплаћивати дивиденду члановима, док се активом не покрију не само обавезе већ и вредност основног капитала друштва. Основни капитал представља, дакле, итекако важну гаранцију правне сигурности поверилаца.

Посебно је нејасна аргументација према којој се повериоци “не штите капиталом друштва већ солвентношћу друштва и ограничењем свих исплата члановима друштва пре обезбеђења интереса поверилаца“. Неспорно је да су повериоци боље заштићени ако је друштво солвентно, и ако постоје законска правила која онемогућавају исплате члановима друштва пре исплате или обезбеђења потраживања поверилаца друштва. Али из тога никако не произлази закључак да се повериоци “не штите капиталом“. Напротив, уз солвентност и забрану исплата члановима друштва, њихова правна сигурност се додатно штити и висином вредности основног капитала. Ти инструменти заштите интереса поверилаца се међусобно не искључују, већ се, напротив надопуњују. Вођење основног капитала у билансној пасиви друштва управо и има за циљ да се не може ни исказати добит, па тиме ни створити правни основ за исплату дивиденде члановима друштва, док се активом не покрију не само све обавезе друштва, већ и вредност основног капитала. Дакле, повериоци друштва се итекако штите и основним капиталом друштва, као што се штите и другим правилима у вези са солвентношћу, забраном исплата члановима друштва пре обезбеђења поверилаца, забраном ослобађања чланова обавезе уношења улога у друштво, њиховом солидарном одговорношћу за уношење улога и др.

3. Улози

Уобичајено је решење да улог у друштву са ограниченом одговорношћу може бити изражен у новцу и стварним и другим имовинским правима чија се вредност може исказати у новцу. То је решење прихваћено и у важећем Закону о предузећима. Улог у раду и услугама није допуштен. За разлику од друштава лица, код друштава капитала, па тако и код друштва са ограниченом одговорношћу, предмет улога не могу бити услуге друштву и рад члана. Уговор о оснивању (као и каснији уговор о његовим изменама) који би садржавао овакве улоге би био непуноважан. Обично се сматра да ово правило важи због тога што се рад и услуге не могу билансно исказивати као вредности.⁷⁾ Ово, међутим, није тачно. Код друштава лица рад и услуге могу бити предмет улога јер се њихова вредност може капитализовати и уписати у вредност њихових капиталних удела.⁸⁾ Разлог због којег постоји законска норма по којој рад и услуге не могу бити предмет улога у друштво са ограниченом одговорношћу је сасвим други. Наиме, рад и услуге не могу служи-

7. Упор. Sudhoff, *op. cit.*, с. 112.

8. Види о овоме више: Шогоров, Капитални удео члана ортачког друштва, *Право и привреда*, 5-8/2000., с. 67-75.

ти као део основног капитала у његовој функцији гарантног фонда према повериоцима, што код друштава лица није битно, јер гарантни фонд представља, заправо, целокупна имовина неограничено и солидарно одговорних чланова. Важно је, дакле, да предмет улога у друштво са ограниченом одговорношћу, као имовинска вредност, може служити за намирење поверилаца друштва.⁹⁾

Какво решење у погледу предмета улога има поменути Нацрт Закона о привредним друштвима? Према чл. 108. ст. 1. овог нацрта “улог у друштво с ограниченом одговорношћу може бити новчани или неновчани, укључујући и извршени, али не и будући, рад и услуге друштву“. Остављајући по страни стилске и граматичке слабости овакве норме, очигледно је да се њоме проширује предмет улога на извршени рад и услуге друштву. На тај начин се додатно обесмишљава гарантна функција основног капитала према повериоцима друштва.

4. Одговорност

Опште је познато у праву привредних друштава да се одговорност за обавезе друштва према повериоцима може засновати на два начина.

Први начин је типичан за друштва лица. Основу њихове одговорности чини имовина самог друштва, као и целокупна друга имовина чланова. Чланови ортакског друштва, као и комплементари командитног друштва одговарају солидарно и неограничено за обавезе друштва. На тај начин укупан гарантни фонд друштва за обавезе представља не само имовина друштва, већ и имовина његових неограничено одговорних чланова. Због тога у друштвима лица основни капитал и не постоји, а улози у друштво могу бити и у раду и услугама.

Други начин карактерише друштва капитала. У тим друштвима основу њихове одговорности према повериоцима чини искључиво имовина друштва. Чланови друштва не одговарају за обавезе друштва, ако се изузме изузетна одговорност по основу пробијања правне личности друштва. Према томе, гарантну имовину за намирење поверилаца чини само имовина друштва. Због тога у тим друштвима постоје правила о основном капиталу, његовој минималној вредности, његовом одржању, вођењу основног капитала у пасиви друштва, забрани ослобађања члана од обавезе уношења улога, забрани исплата дивиденди члановима пре покривања укупне пасиве друштва у коју је урачуната и вредност основног капитала, забрани улога у раду и услугама и др. На тај начин се обезбеђује супституција одговорности за недостајућу личну одговорност чланова друштва.

Решење које садржи Нацрт Закона о привредним друштвима у погледу минималне вредности новчаног дела основног капитала, као и могућег предмета улога, ове основне постулате привредних друштава у континенталном праву доводи у питање. На тај начин се омогућава да се гарантни фонд имовине, на којем би се рел-

9. Steiger, Die Gesellschaft mit beschränkter Haftung, у: Kommentar zum Schweizerischen Zivilgesetzbuch, V Band: Obligationenrecht, 5 Teil, Zürich, 1965, с.159.

но засновала одговорност друштва за обавезе, сведе на симболичну вредност. Пошто одговорности чланова за обавезе друштва нема, тај фонд може бити и само 10 еура у динарској противвредности. То значи да би друштва која се оснивају и стичу правни субјективитет с циљем да привредно послују, могла бити имовински сиромашнија од најсиромашнијег грађанина. Она би се по логици живота одмах морала кредитно задуживати, или би чланови уносили додатне имовинске вредности у друштво, које би ушле у резерве друштва али не и у његов основни капитал.

На тај начин се друштво са ограниченом одговорношћу претвара, заправо, у друштво неограниченог ризика за његове повериоце. Овакво друштво никоме на тржишту није добродошло. Оно би одговарало само оним лицима као оснивачима која не би да одговарају ни својом имовином, па не бирају форму ортачког или командитног друштва, нити би да унесу иоле значајнију имовинску вредност у друштво која би могла да послужи као вредност за намирење поверилаца. Оваква законска решења, када би се усвојила, додатно би подстицала неодговорност у оснивању привредних друштава и у заснивању облигационих односа на тржишту, под плаштом неодговорности чланова за обавезе друштва. Корективни механизми заштите (пре свега институт пробијања правне личности) не би били довољни да овако повећани ризик оснивања и пословања несолидних друштава отклоне.

Ако би се решења предложена у Нацрту Закона о привредним друштвима прихватила, добили бисмо, у погледу одговорности, у суштини једну врсту ортачког друштва са ограниченом одговорношћу, односно ортачко друштво без одговорности чланова за обавезе друштва.

5. Заштита поверилаца

Друштво са ограниченом одговорношћу је од свог настанка па све до данас изазивало одређену дозу подозрења. Колико год да је због одсуства одговорности за обавезе друштва, мањег износа основног капитала у односу на акционарско друштво, једноставније унутрашње организације, мање формалних поступака одлучивања, одсуства строгих захтева јавности и као и због других флексибилних правила овај тип друштва био омиљен код његових оснивача односно чланова, толико је на другој страни изазивао подозрење код других учесника на тржишту, пре свега поверилаца. Управо због знатно мање минималне вредности основног капитала у односу на акционарско друштво, као и због одсуства одговорности чланова за обавезе друштва, повериоци су одувек исказивали одређену дозу неповерења према овом типу друштва. Чак и у његовој постојбини, Немачкој, ово друштво је у колоквијалном говору називано различитим именима, која јасно показују стрепње њихових поверилаца. Скраћеница "GmbH" - "Gesellschaft mit beschränkter Haftung" (друштво са ограниченом одговорношћу) се расчитавало и као „Gesellschaft mit beschränkter Hochachtung" (друштво са ограниченом пажњом) „Gesellschaft mit besonderen Hintergedanken" (друштво са посебним скривеним намерама) „Gesellschaft mit bedenklichem Hintergrund" (друштво са проблематичном позадином).¹⁰⁾

Пракса је, такође, потврдила оправданост оваквих резерви. Посматрано по облицима трговачких друштава убедљиво највећи број стечајева се спроводи над друштвима са ограниченом одговорношћу, несразмерно више по броју од односа њиховог броја према броју других привредних (трговачких) друштава. Не тако ретко, овај облик привредног друштва је представљао праву клопку за повериоце¹¹⁾. С друге стране, међутим, корисност оваквог облика привредног друштва у пословној пракси је одувек била несумњива. Због тога је пажња законодавства и судске праксе трајно била усмерена у правцу очувања темељних карактеристика овог типа друштва, с једне, и повећања нивоа заштите његових поверилаца, с друге стране.

У том смислу висина минималне, законом прописане вредности основног капитала друштва, је увек имала посебну важност. Практично у свим континенталним правима се запажа тренд постепеног повећања законом прописане минималне вредности основног капитала друштва, често изнад нивоа обезвређивања номиналне вредности новца.

Због значаја основног капитала за заштиту интереса поверилаца истим путем би требало ићи и у нашем праву. Постојећи законом прописани минимум вредности новчаног дела основног капитала никако не би требало смањивати, већ га задржати или евентуално повећавати, с тим да би минимум могао важити за укупну вредност основног капитала, а не само за његов новчани део, као што је то случај и у неким другим правима. За реалну вредност основног капитала, у смислу гарантног фонда за повериоце, такође је од великог значаја да се у основни капитал могу уносити само улози у новцу и одговарајућим правима (стварним и другим) али не и у раду и услугама.

Неспорно је, при томе, да повериоце треба штитити и другим правилима. Та друга правила (у вези са солвентношћу, забраном исплата члановима пре намирња поверилаца итд.) заједно са прописивањем реалне вредности минималне висине основног капитала, сигурно могу знатно боље заштитити интересе поверилаца него само таква правила.

6. Закључак

На основу претходних разматрања могуће је извести неколико релевантних закључака.

Пре свега, неопходно је имати на уму да друштво са ограниченом одговорношћу представља типичан производ европског континенталног права. У немачком и другим правима континенталних земаља оно је доживело највећу афирмацију и на најбољи начин је законодавно уређено. Законодавство, изузетно развијена теорија, као и богата судска пракса, у овим европским континенталним земаља-

10. В. Wiedemann, Gesellschaftsrecht, München, 1969. с. 219.

11. Ibidem.

ма засигурно представљају најсигурнији ослонац за законско уређивање овог типа друштва и у нашој земљи. С друге стране, у англосаксонском правном кругу друштво са ограниченом одговорношћу у свом основном облику и не постоји, већ постоје само неки облици који са њим имају мање или веће сличности (*private company limited by shares* и *private company limited by guarantee*) па би ти облици тешко могли да послуже као узор за правно регулисање овог типа друштва у нашем праву.

Поред тога треба имати на уму да је друштво са ограниченом одговорношћу у свом континенталном облику дубоко укоревљено и у нашу правну традицију. Институт и решења из англосаксонског правног круга, напротив, у ту традицију не улазе. Њихово спорадично и некохерентно уношење може озбиљно да угрози конзистентност и кохерентност права привредних друштава у нашој земљи, као и да доведе у питање његову усаглашеност са другим деловима правног система земље.

С друге стране, опет, свакако треба имати у виду и чињеницу да ће глобализација светског тржишта водити даљој конвергенцији континенталног и англосаксонског права. Ови процеси ће доводити сигурно и до одговарајућих хармонизованих и компромисних решења у праву привредних друштава у оквиру Европске уније. Но, при томе ће бити права мера да се у наше законодавство унесе управо унификована и хармонизована решења из права Европске уније, чији ћемо једног дана бити саставни део. Решења из англосаксонског права која би се уносила преко тог оквира могу да донесу више штете него користи.

Решења која се у Нацрту Закона о привредним друштвима предлажу у погледу вредности основног капитала друштва са ограниченом одговорношћу, као и у погледу карактера улога, не одговарају ни условима на тржишту. Најизраженији проблем на нашем тржишту данас је свакако недовољна заштита поверилаца. Предложена решења, међутим, не доприносе решавању, већ напротив, воде даљем заоштравању овог проблема.

Коначно, требало би имати у виду и чињеницу да је по правилу правна политика која непрестано из темеља мења законско регулисање одређених односа инфериорна у односу на правну политику која постојећа законска решења непрестано фино усавршава. На тај начин се укупна правна инфраструктура (судска пракса, правна теорија) не дезавуише, већ и при усавршавањима правног система представља важан основ за добру имплементацију законских решења у пракси.

Из свих наведених разлога сматрамо да би, приликом даљег рада на тексту Нацрта Закона о привредним друштвима, требало одустати од тренутно предложених решења у погледу минималне вредности основног капитала и природе улога у друштво са ограниченом одговорношћу. Ако се то не учини, ово би друштво у нашем праву уместо друштва са ограниченом одговорношћу, заиста за повериоце могло лако постати друштво неограниченог ризика.

Stevan Šogorov, Ph.D.
Professor at the Faculty of Law, Novi Sad

From the Limited Liability Company toward the Unlimited Risk Company?

Summary

In this paper the author analyzes the significance of legal regulation of minimal face value of the capital of limited liability company for creditors' protection and for its market success. He concludes, on the ground of well based arguments, that decrease of present minimal capital value of \$5000 in Dinars to the symbolic value of 10 Euros is not desirable, as it is proposed in the new Companies Draft and that present minimum should be sustained or, even, increased. He also alleges that the investments in that type of company may not be in the form of labor or services, as the Draft proposes, because of guarantee function of its capital in relations with creditors, but only in the form of money or property rights. The acceptance of these solutions of the Draft would weaken the legal certainty on the market and jeopardize the interests of creditors of the limited liability company.

Key words: *limited liability company, equity capital, investment form, companies draft.*